

COLUMN

One size fits none

Het voelt als de dag van gisteren. Na drie keer uitloten voor de studie geneeskunde word ik eindelijk na geplaatst, zelfs in de stad van mijn eerste keuze. Het blijkt ook echt de laatste kans, want er is maar één dag om mijn spullen te pakken en vanuit België naar Nederland terug te keren.

Gelukkig geen loting bij de studentenvereniging, dus de volgende dag sta ik als een blij ei in de rij met mijn medestudenten weg te dromen over de heerlijke tijden die eraan komen. Oef, niet handig. “Kwartelei, ben jij in dromenland of zo?! Wat ben jij voor lange doorgeschoten spriet en met zulke wonderbaarlijk kleine oren! Zoiets heb ik nog nooit gezien! Wat heb jij daarop te zeggen?”

Ik krijg een glimlach op mijn gezicht. Het klopt dat het in die tijd niet meevalt om broeken van de juiste lengte te vinden en ik heb daarnaast inderdaad zeer bescheiden oren. Ik stamel iets onbenulligs over kleine voeten. “Zolang je maar heel goed luistert met die kleine oortjes van je.”

Wat voelt het kortgeleden, die studententijd. Realiteit is dat mijn oudste inmiddels in zo'n zelfde rij met jaargenoten gestaan heeft. Het is zo leuk om via hem de dynamiek van studeren en wonen in een studentenhuus weer een heel klein beetje te mogen meemaken. Al is het tegenwoordig wel anders met een wekelijkse hulp en afwasmachine!

Wat niet is veranderd, is dat iedereen anders is. Sommige van mijn huisgenoten vonden het heerlijk om lekker te lummelen. Anderen verzonnen de meest bizarre themadiners of gingen helemaal op in wedstrijdreeën. We gunden ieder zijn eigenaardigheden. Af en toe huisvergadering, zoals toen er beestjes tussen de hagelstagjes woonden. We waren het unaniem eens dat we nu echt consciëntieuzer schoon moesten gaan maken. Wat hebben we veel plezier gehad. Al zochten we elkaar ook op wanneer er verdriet was. Dan was de één het luisterend oor, zorgde de ander voor afleiding en dacht de derde aan het eten.

Er wordt wel gezegd dat je je collega's meer ziet dan je eigen familie en vrienden. Daarom is het belangrijk dat je oog hebt voor elkaar, voor elkaars talenten en dat je het goed hebt samen. Tijdens de vele uren in het ziekenhuis maken we als collega's van alles mee. In de patiëntenzorg, met elkaar en door de meer persoonlijke gebeurtenissen met elkaar te delen.

Onze verschillende karakters en verschillende levensfasen kunnen hierbij goed

van pas komen. Een simpel voorbeeld? De arts-assistent die uitlegt welke programmeercode ervoor zorgt dat je computer niet meer in slaapmodus springt. Of serieuzer van aard: gesprekken over het in opleiding zijn en hoe verschillende generaties dat (hebben) ervaren. Of over de veranderende dynamiek in steeds groter wordende vakgroepen en een tijd waarin de radiologie een enorme ontwikkeling doormaakt. Iedereen reageert anders op verandering, zeker wanneer doorgaan op dezelfde manier niet meer mogelijk is.

Al sinds mijn studententijd is mijn agenda goed gevuld. Tegenwoordig met afwisselend radiologiewerk, met bestuurswerkzaamheden, afspraken met vrienden en, *last but not least*, met padellen met het gezin. Samen, zowel op het werk als privé, avonturen beleven en mooie doelen bereiken. Veel ballen in de lucht houden geeft mij plezier en maakt dat ik duurzaam inzetbaar ben. Een ander moet er niet aan denken, en andersom zou ik die ander niet willen zijn. Iedereen is anders. *One size fits none* – en dat is maar goed ook. ■

Jet Quarles van Ufford